

FN-forbundet tager afstand fra Regeringens forslag om at omfordele 150 millioner kr. fra den multilaterale bistand til den bilaterale og om at fjerne ngo-midler til oplysning om u-landsforhold.

Danmark har haft et godt ry i forhold til indsatsen i det internationale udviklingsarbejde. Desværre indeholder regeringens forslag til Finanslov forslag om at beskære den multilaterale bistand til fordel for den bilaterale – og flertallet for dette er tilsyneladende på plads, uden forudgående diskussion med andre end regeringens faste støtteparti, Dansk Folkeparti.

Regeringen har forud for Finanslovsforhandlingerne sammen med Danida lavet papiret: "Kritisk eftersyn af den multilaterale bistand". Et godt initiativ, der kunne have dannet baggrund for regeringens u-landspolitik – hvis papirets konstateringer kunne aflæses i dets konklusioner, men her ses det politiske fingeraftryk tydeligt.

Blandt andet da det konstateres, at IFAD (FN's Internationale Fond for Landbrugsudvikling), på trods af at de "udfører en god og målrettet indsats" samtidig med, at det generelt vurderes, at "IFAD kun har en begrænset merværdi i forhold til andre organisationer på området, herunder Verdensbanken".

IFAD arbejder målrettet i forhold til u-landenes allerfattigste, en strategi Danida hidtil har støttet, og en god strategi må man vel mene, al den stund fattigdom er u-landenes allerstørste problem (det vurderes, at omkring 800 millioner mennesker i u-landene sulter). Derfor hænger beskæringen ikke sammen med, at IFAD ikke gør et godt arbejde, men med regeringens kendte mål om at bringe den multilaterale bistand på niveau med ligesindede landes, sammenholdt med målet om at styrke danske erhvervssektorprogrammer som kunne ske ved at omfordele 150 millioner til fordel for den bilaterale støtte.

Det er vel meget fornuftigt vil mange mene, vi betaler stadig det samme, vi kommer til at ligne de andre – og vi får noget retur ved erhvervssektorprogrammerne!

FN-forbundet er ikke enig, vi mener, at det er en kortsigtet, egoistisk og uklog vej at gå, og vi savner en ordentlig argumentation!

Danmarks råstof er know how, vi har en lang tradition for kollektiv ansvarsfølelse i forhold til dårligt stillede såvel nationalt som internationalt, og en tilsvarende forståelse for bistandens langtidsvirkninger.

At Danmark derfor yder procentvis større multilateral bistand end ligesindede lande hænger også sammen med, at vi traditionelt ikke har haft behov for at føre os frem som "de gode", som f.eks. USA har for vane, men har ladet formålet være det vigtigste.

Danmarks medlemskab af Sikkerhedsrådet forpligter os til at være en god rollemodel. Den procent vi yder i u-landsbistand, er vigtigere end selve beløbet, og der er ikke megen god rollemodel i at yde det samme som de andre – eller have det som mål.

Det er rigtigt af Danmark at have 2015 Målene - og dermed fattigdomsbekæmpelse - som topprioritet, men der er ikke fattigdomsbekæmpelse i strategien for erhvervssektorprogrammerne - og hvis 2015 Målene skal blive en succes, kræver det koordineret, multilateral bistand.

Danmark er en del af den globale verden, og globaliseringen er med i alle politiske "skåltaler". Hvis vi vil spille en rolle i globaliseringen, skal vi bidrage med viden, holdninger og erfaringer ikke med kortsigtede, politiske beslutninger grundet i snævre, indenrigspolitiske strategier for at tilgodese et snævert Folketingsflertal.

Den danske befolknings kendskab til 2015 Målene er uacceptabel lille. Derfor er det komplet uforståeligt og uforsvarligt, at regeringen vil fjerne midler til oplysning fra danske NGO'er, der netop kan løfte den opgave i samarbejde med staten.

Danmarks position i det store verdensbillede er vigtig, for Danmark har hidtil spillet en rolle til gavn for verdens fattige, såvel direkte og som dynamo for udviklingen af det multilaterale samarbejde. Lad ikke denne position blive stækket på grund af snæversynet, national-egoistisk leflen for et snævert flertal.

FN-forbundets bestyrelse
13.9.2005